

[Kristen Amby.]

udvikling, mener det ærede medlem så virkelig, at Danmark skulle have sagt nej i Bruxelles, nu da planerne kom frem om en europæisk hær under enhedskommando, hvori Danmark også skulle deltage? Mener virkelig det ærede medlem, at på det konkrete tidspunkt burde Danmark have sagt nej?

Hvordan mon landets stilling egentlig havde været, hvis vi havde sagt, at vi ville godt gå med — og et stort flertal er jo gået med —, når det er noget generelt, men når konsekvenserne begyndte at melde sig, skulle vi sige nej eller i hver fald have brugt en hel masse indvendinger som påskud til at sige nej — og det er åbenbart det, det ærede medlem vil tilråde.

Når det ærede medlem lader så stor en del af sin tale og sin betænkning være præget af betænkeligheder, fordi der gives tyske styrker lejlighed til at deltage i det fælles europæiske forsvar, kunne jeg godt have lyst til at spørge det ærede medlem, om han og hans parti dog ikke, lige siden krigen hørte op, har ment, at, så hurtigt som ske kunne, burde det Tyskland, som vi dog ved vor opførsel kunne have nogen indflydelse på, udvikle sig ad demokratisk vej og have så meget af sin suverænitet, sin frihed og sin selvbestemmelsesret tilbage som overhovedet muligt af sikkerhedsmæssige grunde. Mener det ærede medlem ikke, det har været en rigtig politik, at man har indbudt Tyskland til Europarådet på lige fod med de øvrige europæiske lande? Mener det ærede medlem ikke, det er rigtigt, at Tyskland er blevet medlem af OEEC og nu sidst af FAO? Mener det ærede medlem ikke, at hele den vesteuropæiske front, både ideologisk og militært, under de givne forhold ville stå meget svagt, hvis den ikke tillige kunne inkorporere i sig og samarbejde med den store del af Tyskland, der nu i dag kaldes Vesttyskland? Ville det ærede medlem ikke, hvis han tænker sig om, kunne indse, at hvis Vesttyskland uigenkaldeligt eller i hvert fald for lange tider gik tabt for demokratiet, ville det demokratisk set betyde et tab for hele Europa og for hele verden, som det ville være meget svært at genoprette?

Endvidere kunne jeg have lyst til at spørge det ærede medlem og andre, også lederen af det radikale parti her i salen — hvis han er her —, om de dog aldrig har gjort sig tanker om, hvor udsat Danmarks stilling ville være, netop med henblik på adgangsvejene til Danmark, hvis en konflikt brød ud og der kun var placeret forholdsvis

svage engelske styrker i den nordlige del af Tyskland og kun nogle få amerikanske og franske styrker andetsteds i Tyskland og det på forhånd var afgjort, at vesttyske styrker ikke engang kunne deltage i noget forsvar af deres eget territorium.

Det er meget let at appellere — og det er det, jeg synes det ærede medlem ikke er fri for at gøre — til den almindelige, meget forståelige fornemmelse og følelse, der eksisterer ikke bare her i landet, men mange steder i verden, overfor tysk genoprustning. Det er ikke så underligt — og det er bevidst skrevet her —, at de tre flertalspartier har gjort opmærksom på de betænkeligheder, der må findes i et land, som to gange i mindre end et hundredår er blevet overfaldet af Tyskland. Og man har gjort opmærksom på, at det ikke bare er et dansk fænomen; det gælder også andre lande; det er noget, alle føler. Alle, der har overvejet den politik, der var ved at tegne sig i Europa og verden, har selvfølgelig gang på gang gjort sig det spørgsmål: Hvad kan det føre til? Og vi ved jo, at dette synspunkt blandt andet af Frankrig har været i den grad understreget, at det har været længere, end det måske ellers ville have været, før de aftaler, hvorpå dette forslag baserer sig, kom i stand. Frankrig har jo indenfor et forholdsvis kort spand af år tre gange fået at mærke, hvad det betød, og føler det måske derfor endnu stærkere — men alligevel er disse lande gået med.

Endelig former det ærede medlem sine bemærkninger, som om man ville tvinge det tyske folk. Det er der jo slet ikke tale om. Det ærede medlem skriver, at det tyske folk på nuværende tidspunkt endnu ikke har klaret sig sin egen stilling i denne sag, og det ærede medlem forstår derfor ikke, hvorfor vi skal bringe det ind i sagen. Men vi bringer ikke Tyskland ind i sagen (Indvending fra *Johs. Christiansen*). Ja, men det gør vi ikke, det er urigtigt. Det er et tilbud til Vesttyskland om, at det, hvis det ønsker det, kan deltage i forsvaret af Vesteuropa og af sit eget territorium med tyske styrker. Der er ikke tale om noget pres, selvfølgelig ikke, og ikke tale om, at man på nogen måde tvinger dem. Der er heller ikke tale om, at man siger til dem: hvis I ikke gør det, trækker vi alle vore besættelsesstyrker væk fra landet og overlader jer til jeres egen skæbne. Jeg siger, at det er forståeligt, at der allevegne, særlig i Tysklands umiddelbare nabostater, er betænkelighed, er frygt, er usikkerhed, men det er ikke et specielt dansk fænomen, og det er noget, man nu har overvundet,